

saa at det dermed skal erkendes, at Landets og Folkets Fane er over alle de andre. Denne Tanke, synes jeg, kunde give en brugbar Løsning, idet det altsaa skulde være saaledes ved Begravelser, at der var et Dannebrogflag med — selvfølgelig ikke et Miniatur eller lignende —, og bag ved det kunde samtlige Specialfaner finde deres Plads, hvad enten de tilhøre Vaabenbrødre, Forsvarsbrødre, Fagforeninger, Afholdsforeninger eller hvad som helst. Man anerkender derved Landets og Folkets Fane, og i Ly af den finde Specialbannerne deres Plads. Det forekommer mig, at derved bliver enhver Ting sat paa sin rette Plads. Af de af mig fremførte Citater kan jeg nok se, at denne Tanke til at begynde med neppe vil blive modtagen med stor Velvillie. Men jeg kunde tænke mig, at denne Tanke: det nationale først og det sociale i Ly af dette, saa at alle Kampe skulde udkæmpes i Ly af det nationale, maaske efter nærmere Overvejelse kunde møde Forstaaelse hos mange.

Da jeg er ved de kirkelige Forhold, vil jeg rette en lille Henstilling til den højtærede Kultusminister. Jeg tror, at den samme Henstilling blev gjort i Fjor af det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen). Jeg vil henstille, at der i Kirkesyn deltog en Mand, som havde Forstand paa de gamle Minder, hvoraf der findes mange i vore Kirker baade i Byerne og paa Landet, saa de bleve behandlere med større Varsomhed, og saa at den kirkelige Kunst og Kultur derved kunde blive værnede.

Jeg vender mig derefter til det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), som ogsaa skænkede mig mange og venlige Ord. Jeg var desværre ved Omstændighedernes Magt forhindret fra selv at høre — det vilde virkelig have glædet mig —, at jeg var Genstand for en saa udsøgt Opmærksomhed. Men jeg har med Omhu siden gennemlæst, hvad det ærede Medlem har sagt. Særlig tiltalte det mig i høj Grad, at han ogsaa anslog den venlige Tone overfor mig, idet han endog naaede ned til at tiltale mig med: Min gode Præst. Hvis jeg havde været til Stede og staaet ved hans Side, havde det været meget tænkeligt, at vi havde fundet hinanden i en venlig Omfavelse, og saa vilde det Venskab have været sluttet og fuldstændigt. Men jeg var nu desværre ikke til Stede. Derimod maa jeg beklage, at han glemte at drøfte Statsøkonomien. Han glemte ikke at drøfte min

private Økonomi. Den havde han meget tilovers for. De Herrer sige til os, at vi kunde passende lade dem drøfte deres indre Sager. Jeg vil til Gengæld sige til dem, at de godt kunde have den Tro til mig, at jeg kan passe min private Økonomi uden at behøve deres venlige Raad og Vink. Derimod interesserer det mig i høj Grad under denne Forhandling at tale om Statens Økonomi. Men i den Henseende give det ærede Medlems Bemærkninger mig ikke Anledning til store Tilsvær.

Hensigten med, hvad han sagde, var at fremstille mig som en snæverhjertet og misundelig Person, der ikke undte Folk det daglige Brød. Det var saa nogenlunde Meningen, naar vi skulde udtrykke os i jævne Ord. Det gør imidlertid ikke noget videre Indtryk paa mig, og jeg tror heller ikke paa dem, som kende noget til min Færd, saa jeg skal ganske lade de personlige Bemærkninger, de større eller mindre Behageligheder ligge. Kun skal jeg sige til Socialdemokraterne, særlig det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), at naar Socialdemokraterne gerne ville fremstille os andre som Overklassemennesker og saa ville sige „vi Arbejdere“ om sig selv, nærer jeg en lille Smule Tvivl om, hvorvidt de ikke ogsaa indenfor deres Lejr vurdere Arbejdet en Smule forskelligt. Jeg tvinges her til at gøre personlige Bemærkninger, fordi de Herrer have været personlige overfor mig. Jeg skal da sige til forskellige af Førerne i Socialdemokratiet, som saadan sige: „vi Arbejdere“ og henregne os andre til en Overklasse, der mangler Følelse og godt Hjerte, at de have vist ogsaa forskellig Vurdering af Arbejdet, og jeg har en Mistanke om, at forskellige af dem, som regne os andre til Overklassen, godt kunde tage sig selv med. Socialdemokraterne tale altid om Humanitet, og deri skal ligge, at vi andre vise Inhumanitet. Det kan jeg ikke godkende. Socialdemokraterne ere ikke saa „Framifraa-Mennesker“, at de kunne stille sig paa dette ophøjede Stade. Ved Humanitet forstaaer man nemlig ikke alene, at andre skulde være humane overfor en selv, men ogsaa, at man selv i sin Omtale af andre skal vise Humanitet. Adskillige af de Herrer have dog i saa Henseende et og andet at lære. Jeg kunde udtrykke det ved et gammelt klassisk Ord med en let Ændring. Det lyder saaledes: Sky de humane, som tage Munden fuld, men aldrig øje i deres Pung en Daler, som de kunne give ud til andre. Det er let at